

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

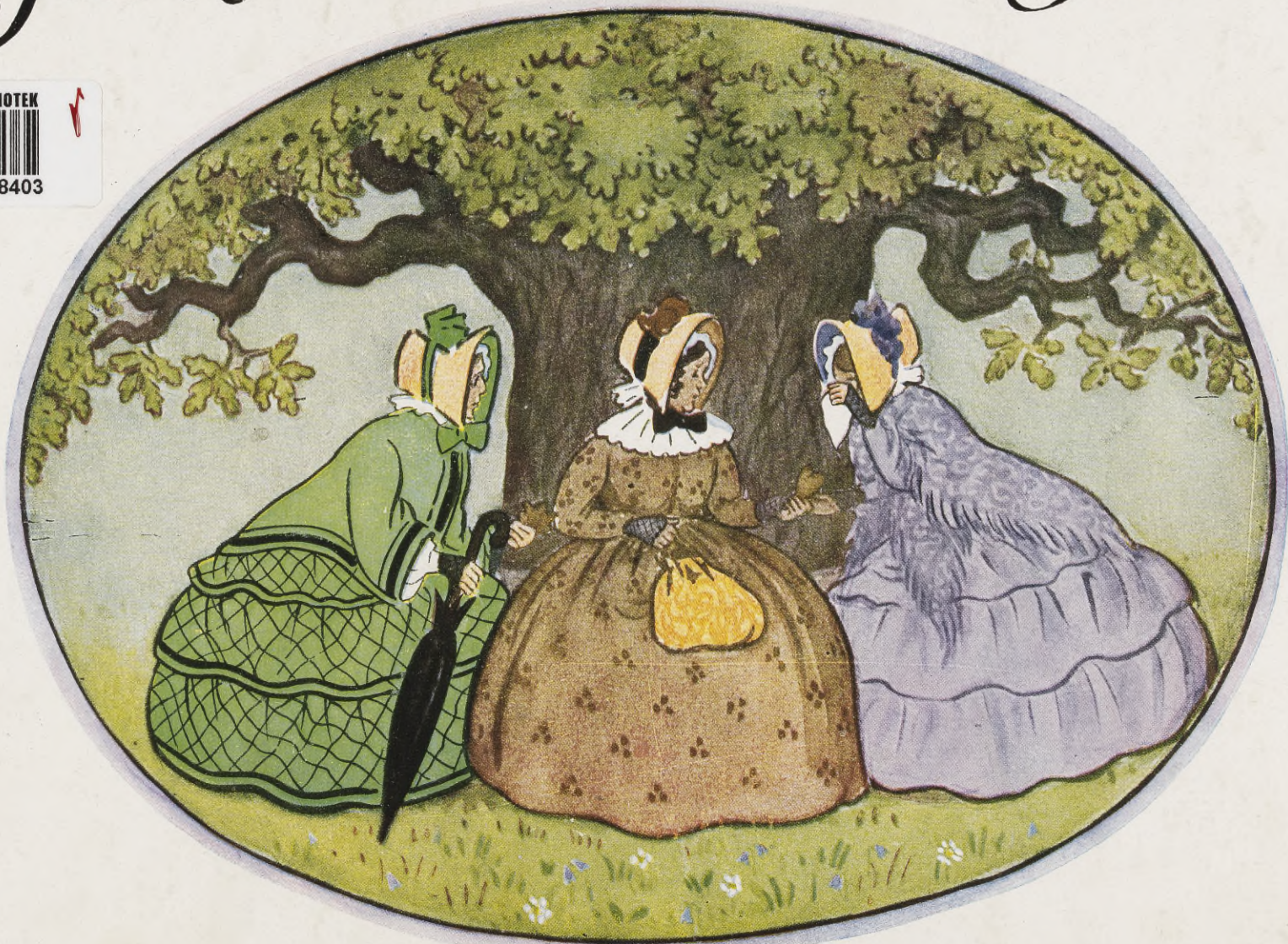


Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK



100178 8403

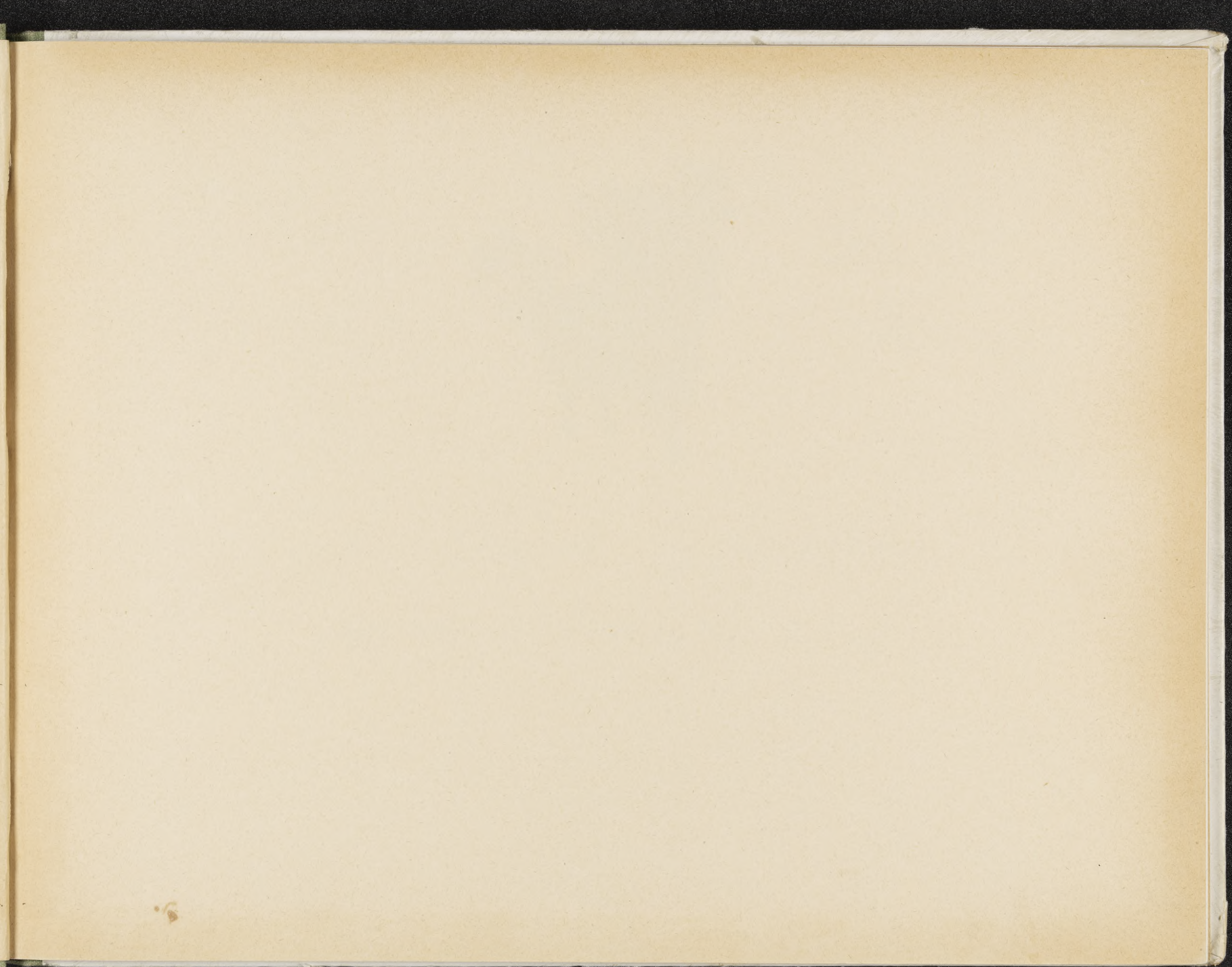


Saga ritad och berättad av Elsa Beskow



Allmänna Sektionen

Fol
1035





Tant
Grön,



Tant
Brun

och Tant Gredelin

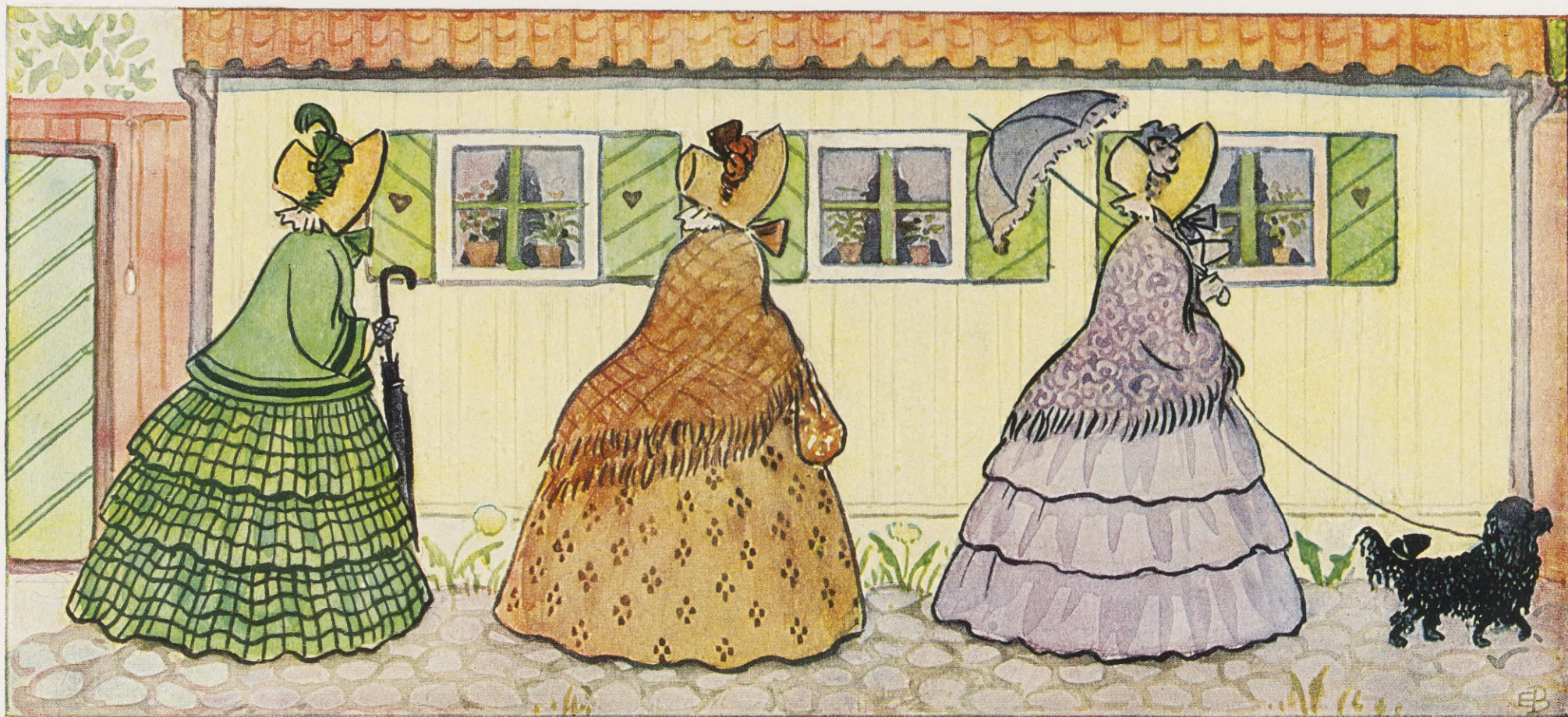
saga ritad och berättad av Elsa Beskow

STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG







Det var en gång en liten stad, och i den staden fanns en liten gata, och vid den gatan låg ett litet gult hus, och i det lilla huset bodde tre systrar: Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin. I verkligheten hette de nog något annat, men alla barnen i staden kallade dem så, för Tant Grön hade alltid grön klänning, och Tant Brun hade alltid brun klänning, och Tant Gredelin hade alltid gredelin klänning, och det var lika säkert, som att maskrosor är gula och blåklockor blå. Barnen där i stan skulle ha blivit lika förvånade, om de fått se Tant Gredelin i en grön klänning eller Tant Brun i en gredelin, som du skulle ha blivit, om du fått se gula blåklockor och blå maskrosor.



Till det gula huset hörde en trädgård med ett plank utåt gatan, och mitt i det planket fanns en grön-målad port, som man måste gå igenom, om man ville hälsa på hos Tanterna, för de hade ingen port utåt gatan på sitt hus. Och över planket sträckte ett stort päronträd ut sina grenar. Alldeles fullt med små saftiga päron hängde på de grenarna, och det var allt frestande för barnen, som gingo förbi. Men var det en olydig gosse, som försökte klänga upp på planket för att stjäla av de små gröna päronen, så kunde man vara nästan säker på, att den gamle herrn, som bodde tvärs över gatan, stack ut huvudet genom sitt fönster och hötte med näven. Och lagade då inte den stygga pojken sig iväg på ögonblicket, så var den gamle herrn ute som en blixtnedslag med käppen i högsta hugg. Så därför fick tanternas päron vara ganska bra i fred.

Han hade lång blå rock, den gamle herrn, och blå glasögon, därför kallades han Herr Blå av barnen i staden.







Om du nu tänker dig, att du hade ett ärende till en av tanterna, så ringde du på en klocksträng vid porten i planket, och så öppnades porten inifrån av Tant Gredelin, som först såg på dig genom sitt fönster och sen drog i ett snöre, så att porten gick upp. Därinne i trädgården träffade du troligen Tant Grön. Antingen gick hon och räfsade med sin gröna kratta eller vattnade hon med sin stora gröna vattenkanna eller också satt hon på det långa gröna gungbrädet och snoppade krusbär eller spritade örter eller skalade de små gröna päronen.

Hon såg nästan litet sträng ut, Tant Grön, för hon undrade nog, om du kanske var ett av de där barnen, som försökt klättra upp efter hennes päron.







Inne i köket träffade du säkert på Tant Brun, som stod och bakade pepparkakor eller kokade knäck eller kola-karameller, för ingen i stan kunde göra sådana saker så bra som Tant Brun, och därför beställde fruarna där i stan alltid sina godsaker hos henne, när de skulle ha barnkalas.

Tant Brun var allt den allra snällaste av tanterna, tyckte barnen i stan, och därför ville de så gärna ha något ärende till henne, för *nästan* säker kunde man vara på att få en knäck eller chokladkaramell och *alldeles tvärsäker* på att hon bjöd på en pepparkaka.

Ibland träffade man också Tant Gredelin i köket, men det var egentligen bara under saftningstiden, för hon var mycket skicklig i att koka blåbärs- eller svart vinbärssaft och ett sådant vinbärsjelé som hennes, fanns då ej maken till, sa fruarna i stan. Men annars satt vanligen Tant Gredelin därinne i kammaren och broderade stora rosor och violer på stramalj.

Hon var särskilt noga med, att man skulle torka sig om fötterna, Tant Gredelin, och att man skulle sitta stilla på stolen och svara snällt på hennes frågor.

På en liten kudde vid hennes fötter låg vanligen lilla Prick. Det var en liten svart pudel, som alla tre tanterna höll så mycket av. När han skulle ut och gå med Tant Grön hade han grön rosett vid örat,



när han gick med Tant Brun hade han brun, och när han gick med Tant Gredelin hade han gredelin rosett, det var ju klart som dagen. Men en gång i veckan, på söndagseftermiddagen, brukade alla tre tanterna gå ut och promenera på en gång, och då fick lilla Prick svart rosett om svansen, dels därför att tanterna inte kunde komma överens om färgen, och dels därför att lilla Pricks mamma dött på en söndag.

En vacker söndagseftermiddag skulle tanterna ut och promenera med lilla Prick. Och när de hunnit en bit utanför porten vände Tant Grön om efter sin paraply, och när de gått ett stycke till kom Tant Gredelin att tänka på, att hon borde ta med sig sin blommiga schal, för det kunde ju bli kallt framemot kvällen, och när de så gått ännu en bit, vände Tant Brun om efter sin väska med pepparkakorna, som de skulle ha till matsäck. Och när de så hade gått några steg igen, mötte de Herr Blå, som just kom hem från sin söndagspromenad, och då stannade de allesammans och pratade.

Men då blev lilla Prick otålig för att han fick vänta så länge, så han gav sig iväg på egen hand, han visste ju precis vägen.





EB

Och när han kommit utom stan fick han se en positivhalare, och genast började han skälla av alla krafter, för lilla Prick kunde inte tåla gubbar, som bar något på ryggen. Och positivhalaren slog efter honom med sin käpp, men allt värre skällde lilla Prick, och han började till och med slita i gubbens byxor. Men när positivhalaren såg närmare på lilla Prick och såg hur fin han var med sin svarta rosett vid svansen, så kom han att tänka på, att den här lilla morska hunden kanske skulle kunna lära sig göra konstler lika bra som den lilla markattan, som dött året förut. Och vips tog han Prick i nackskinnnet och stoppade honom i sin påse, och så bar han honom på ryggen tillsammans med positivet.

Men tanterna saknade inte lilla Prick förrän de hunnit till den stora eken med bänken, där de alltid brukade vila på sina söndagspromenader. Tant Brun hade just tagit upp påsen med pepparkakorna, när de kommo att tänka på lilla Prick, och de började ropa och locka allesammans, men lilla Prick syntes inte till, och då blevo de så ledsna.

Nu delade sig vägen just där vid eken i tre vägar. Stora vägen gick rakt fram, men en väg gick åt vänster utåt fälten och en gick åt höger genom skogen.





EB



Tanterna kom överens om att gå varsin väg för att leta efter lilla Prick, och så drog de lott med pepparkakor om vilken väg var och en skulle gå. Den som fick ett hjärta skulle gå åt vänster, den som fick en stjärna skulle gå åt höger och den som fick en slät rund skulle gå stora vägen rakt fram. Och det blev så, att Tant Grön gick åt vänster över fälten, Tant Gredelin åt höger genom skogen och Tant Brun stora vägen rakt fram för att leta efter lilla Prick. Men om en timme skulle de mötas igen vid eken.

Tant Grön gick tills hon kom till en liten grön äng. På den ängen stod en lada med en stege upprest mot loftet. Tant Grön stannade mitt på ängen och började locka på lilla Prick, och då hörde hon ett svagt pipande från loftet i ladan.

»Det är bestämt lilla Prick», tänkte Tant Grön, och så klättrade hon med stor möda upp för den rankiga stegen. Men när hon kommit upp i gluggen råkade hon sparka till stegen så den föll, och där satt nu stackars Tant Grön och kunde inte komma ner, för hoppa tordes hon inte. Och inte fanns lilla Prick där uppe, det var bara en liten kvarglömd kattunge, som jamat.



Och Tant Gredelin gick skogsvägen åt höger, tills hon kom till en bäck. Det låg en spång över bäcken, och på den klev Tant Gredelin mycket försiktigt, men just som hon var nästan framme vinglade spången till, så hon klev miste och blev alldeles våt om ena skon och strumpan och kjolkanten. Och då måste hon ta av sig skon och strumpan och kjolen för att torka i solen. Och så satte hon sig på en sten och undrade hur hon skulle komma tillbaka över bäcken igen, för på spången vågade hon inte mera kliva. Men lilla Prick syntes inte till, hur hon än lockade på honom.

Och Tant Brun gick vägen rakt fram, och alla hon mötte frågade hon, om de sett en liten söt svart hund med svart rosett om svansen. Men ingen hade sett en sådan hund på vägen. Och när hon gått ett långt stycke fick hon se en gosse och en flicka, som stodo och gräto mitt på landsvägen.







»Vad gråter ni för kära små barn?» sa Tant Brun.

»Vi ha tappat en slant och kan inte hitta den», sa gossen.

»Var var det ni tappade slanten?» sa Tant Brun.

»Jo, det kom en full gubbe med låda på ryggen», sa flickan.

»Och han hade en säck med en gris, som skrek», sa gossen.

»Och så ville vi bara klappa grisen lite», sa flickan, »men då blev gubben så ond, och då blev vi så rädda, och så sprang vi allt vad vi orka, och så tappade vi slanten.»

»Och nu får vi stryk, när vi kommer hem», sa gossen.

»Inte är väl mamma så sträng mot er», sa Tant Brun.

»Vi har ingen mamma», sa flickan.

»Nå, men inte slår pappa er för så litet.»

»Vi har ingen pappa», sa gossen.

»Men kära barn, vem bor ni då hos?»

»Vi bor hos en gumma som heter Tvätt-Kristin, men hon tycker inte alls om oss», sa flickan.

»Och så tycker hon, att vi äter för mycket», sa gossen.

»Stackars små barn», sa Tant Brun, »torka tårarna nu, så ska jag se efter i min väska; hur stor var slanten?»

»Femtio öre», sa gossen.





Och då letade Tant Brun i sin väska, och tänk, där låg just en femtioöring på botten, och den fick barnen, och då blev de så glada, att de skrattade.

Och så gav Tant Brun dem av sina stora goda pepparkakor ett hjärta, en stjärna och en slät rund var och bad dem komma och hälsa på henne nästa gång de kom in till stan. Och så sa hon, att om de fick se en liten söt svart hund med svart rosett vid svansen, så var det lilla Prick, som hon var ute och letade efter. Och barnen lovade, att om de fick fatt på lilla Prick, så skulle de genast gå med honom till Tant Brun. Och så skildes de åt, och barnen tyckte, att det var underligt, att det kunde finnas så snälla människor till i världen som Tant Brun.

Och Tant Brun gick raka vägen hem, för klockan var mycket, och hon trodde, att Tant Grön och Tant Gredelin för länge sedan voro hemma med lilla Prick.

Men när hon kom hem fanns ingen av dem där, och då blev hon så ledsen, att hon grät.

Men Herr Blå, som just kom in för att hälsa på, tröstade henne med, att h a n skulle gå ut för att leta rätt på dem. Och då satte Tant Brun på kaffepannan och dukade bordet och gjorde i ordning lilla Pricks matskål, så allt skulle vara färdigt när de kom hem.



Och gossen och flickan gick under tiden på vägen och pratade med varandra, om hur snäll Tant Brun var och tittade åt alla håll efter lilla Prick. Och när de kom till en skogsbacke, fick de höra ett ynkligt gnäll, som lät som om det kom från en hund. Och de gick några steg upp i backen, och då fick de se en gubbe, som låg och sov med hatten över ögonen, och bredvid sig hade han en säck och en låda.

»Akta dig, Petter», sa flickan, »ser du inte, att det är gubben med grisen.»

I detsamma gnällde det igen från säcken.

»Tänk om det inte är en gris», sa flickan, »tänk om det är lilla Prick.»

Då ropade gossen sakta: »Prick, lilla Prick.» Och med det samma började det gläfsa i säcken och den rullade alldeles runt.

Då skyndade gossen sig lösa upp säcken, och ut rusade lilla Prick och hoppade upp på barnen och slickade dem.

Och Petter tog Prick i famn och så sprang han och flickan därifrån så fort de orkade, för de var rädda, att gubben skulle vakna och komma efter.





Men när de kom till det ställe, där vägarna skildes, då ville lilla Prick nödvändigt ner, och så satte han i väg inåt skogen, och Petter och Lotta sprang efter, för de var så rädda att mista lilla Prick.

Och när de kom till spången fick de se Tant Gredelin på andra sidan. Och Prick plumsade i och simmade över och rusade rakt i famn på Tant Gredelin och ruskade av sig allt vatten på hennes kjol, som just nyss hade torkat. Och Tant Gredelin blev så glad, att hon alls inte brydde sig om, att klänningen blev våt.

Och så hjälpte Petter och Lotta Tant Gredelin över bäcken, för de var barbenta båda två, och de gick i vattnet på ömse sidor om spången, och hon höll dem på axlarna.





Och när de kom tillbaka till stora vägen, så ville Prick inte gå hem, utan han skulle nödvändigt över på den vägen, som gick över fälten. Och när han kom till ladan stannade han och skällde. Och då vaknade Tant Grön, som hade somnat däruppe i höt med lilla kissemissa i knät. Och Petter ställde upp stegen, och allasammans hjälptes åt att hålla i, medan Tant Grön försiktigt klev ner med kattungen i famn. Och Prick hoppade som en tosing och var så glad, att han inte ens brydde sig om att skälla på katten.

Och när de kom tillbaka till korsvägen igen stod Herr Blå där och tittade på månen, som nyss gått upp, och funderade på vilken väg han skulle välja för att söka efter tanterna. Och lilla Prick rusade upp på Herr Blå och slickade honom och Herr Blå blev så häpen, att han tappade både hatt och käpp och satte sig på hatten.

Men Tant Brun gick där hemma i sin ensamhet och ordnade med kaffebordet, och tårarna rann ut efter kinderna på henne. Men rätt som det var hördes ett muntert hundskall utanför på gatan. Och när hon tittade ut genom fönstret fick hon se ett lustigt tåg.

Först kom lilla Prick glad och ivrig med rosetten tillskrynkad och så Herr Blå med tillbucklad hatt och sen Tant Grön med höstrån i hatten och en liten kattunge i famn och så Tant Gredelin med kjolen uppskörtad och sen de två barfotabarnen hand i hand och allra





sist stadens polis för att hålla ordning på det hela. Och från alla fönster och portar tittade människorna ut, och de blev alla så glada när de såg, att lilla Prick hade kommit hem.

Och när lilla Prick hade hållit på att hälsa på Tant Brun en lång stund, och hon hade fått sätta mössan till rätta och ta sig en ren näsduk, så satte sig alla kring kaffebordet. Och Petter och Lotta fick doppa så mycket de ville, det hade de aldrig fått förr. Men när Petter och Lotta sen skulle gå, så ville inte lilla Prick skiljas från dem utan gnällde så ynkligt.

Och då sa Tant Grön, att hon länge tänkt, att det vore bra att ha en pojke till hjälp i trädgården, och Tant Brun sa, att hon så väl behövde litet hjälp med att krusa knäckpapper och hacka mandel, och så sa Tant Gredelin, att hennes ögon hade blivit så klena sista tiden, att hon hade svårt trä silket på nålen utan hjälp, och därför tyckte tanterna, att det var bäst, att Petter och Lotta stannade och hjälpte dem. Du må tro att barnen blev glada!





EB

Lilla kisse-misse fick också stanna, och henne kallade de Esmeralda. Och hon hjälpte också till, för hon tog råttor och drack grädde och lekte med Tant Gredelins garnnystan, och lilla Prick och Esmeralda blev de bästa vänner i världen.

Och en timme var dag gick Lotta och Petter i skolan hos Herr Blå och lärde sig läsa och skriva och räkna, och han höll efter dem och lärde dem lyda också, och det var allt väl, för annars hade de nog blivit rakt på tok bortskämda.

För Tant Brun stoppade litet emellan knäck och pepparkakor i deras fickor, och Tant Grön lät dem i hemlighet äta sig mätta på krusbär och päron ute i trädgården och Tant Gredelin vinkade in dem i sin kammare och bjöd på saft och vatten.

Och se'n sa Tant Brun till Tant Grön: »*Snälla* Jeanette lilla, du ger väl inte barnen omogen frukt?» Och Tant Gredelin sa till Tant Brun: »Marie-Louise, Marie-Louise, *har* du nu givit barnen snask igen?» Och Tant Grön sa till Tant Gredelin: »Men *bästa* Agate-Julie, vet du då inte att saft på fastande mage är ett rent *fördärv* för barnmagar!»

Men märkvärdigt nog tålde barnen bra vid alltsammans och blev bara friskare och gladare för var dag som gick. Och den allra gladaste var lilla Prick. Någon svart rosett använde han inte numera om söndagarna. I stället fick han en grön vid ena örat, en brun vid det andra och en gredelin vid svansen för att riktigt fira minnet av den lyckliga söndag, då han fann sina tre nya vänner: Petter, Lotta och Esmeralda.



Stockholm
Ahlén & Åkerlunds
Boktryckeri
1933







Förut ha utkommit följande

Bilderböcker

av

ELSA BESKOW:

Blommornas bok. Bilder av *Elsa Beskow*. Visor av *Jeanna Oterdahl*. 1:50, inb. 2:75.

Tomtebobarnen. Med 15 färgplanscher samt teckningar. Inb. 4:50.

Blomsterfesten i täppan. Bilder och text. Musik av *Alice Tegnér*. 1:50, inb. 2:75.

Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin. Saga med många teckningar i svart och 14 färgplanscher. Inb. 4:50.

Tant Bruns födelsedag. Bilderbok med 11 färgplanscher och teckningar i svart. Inb. 4:25.

Petter och Lotta på äventyr. Bilderbok med 15 färgplanscher och teckningar i svart. Inb. 4:50.

Lasse-liten i trädgården. Bilderbok med 10 färgplanscher. Inb. 2:75

Lillebrors segelfärd. Bilderbok med 16 färgplanscher och en musikbilaga av *Alice Tegnér*. Inb. 5:50

Hattstugan. En saga på vers med rim, som barnen får hitta på själva. 16 färgplanscher. Inb. 3:75.

Årets saga. Med 14 färgplanscher samt teckningar. Inb. 4:50.

Sol-ägget. Bilderbok med 25 bilder i svart- och färgtryck med text. Inb. 4:50.

Sagobok:

Farmor och Fjunlätt. Med illustrationer av författarinnan. 4:50.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris inbunden

Kr. 4:50



STOCKHOLM

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAG